

til at bære og interessere Statsrevisionen for næste Aar. — Udførlige af de andre Indskrænkninger i Udgifter have jo ogsaa maaske mindre deres Grund i de enkelte Spørgsmaals Hensigtsmæssighed og Samvirkning, men mere deri, at der er visse Grændser, der maa drages. Thinget maa nu f. Ex. med Hensyn til Bygningsvæsenet altid holde paa, at man bliver indenfor visse, ikke meget høje Grændser med Udgifterne. Noget maa klippes af, og saa vælger man, hvad der gjør mindst Skade, og dermed, tror jeg, har man været nogenlunde heldig i Aar. De Ting, der foreslaas negtede, ere negtede af hele Udvalget, saa vidt jeg erindrer. Hvad særlig Citadelsgravene angaar, skal jeg gjøre opmærksom paa, at ganske vist er det under Forudsætning af, at det er givet, at man maa bibeholde Citadellens Grave, muligt allerede i Aar at gaa til en saadan Foranstaltning, skjøndt det ikke er sagt, at det gjør Noget, at man venter et Aar. Men er dette overhovedet muligt, at man vil beholde dem? Dette er et Spørgsmaal, som Udvalget ogsaa har gjort til Gjenstand for Forhandling, og det har vist sig, at der er meget forskellige Meninger derom. Jeg er tilbøjelig til at antage, at det er rigtigt ikke at bibeholde Gravene, men tørre dem ud eller fæste dem til, i alt Fald tørre dem ud. Med Hensyn til den af den ærede Minister omtalte Bevilling til Geværer paa § 26 forekommer det mig rigtigt, at man har gjort lidt vel meget Bøsen fra Regjeringens Side, og ogsaa fra Mindretallets Side af en Sag, der er noget meget Mindre, end den synes nu at skulle have Lov til at være. Der findes jo en Beholdning af 44,000, og hvad der behøves, er 45,000. Desuden findes der en anden Beholdning af 3,500 til Supplerings. Nu erindrer jeg meget vel, hvad den ærede Minister har bemærket, at den sidste Beholdning skulde bruges til at erstatte Slid. Men denne Beholdning af 3,500 Geværer er saa betydelig, at der neppe kan være Tvivl om, at en Del deraf matte kunne bruges til at bøde paa disse forholdsvis saa manglende Stykker, især da Bevillingen i Fjor ikke er bleven fuldt benyttet. Der blev da paa den ordinære Bevilling givet Penge til 2,000 Geværer, men kun fabrikeret 1,300. Det synes altsaa ikke, at det presser saa haardt paa med denne Bevilling, da det kun dreier sig om et 1,000 Stykker, og den ærede Minister desuden regnede den fornødne Beholdning af Reservergeværer temmelig høit. Han regnede 30,000 for Linien, og da Liniebataillonerne kun ere paa 800 Mand, er det altsaa tilstrækkeligt at have 24,000 Geværer. (Krigsministeren: Man kan gjøre Bataillonerne paa 1,000 Mand). Sa, selv om man kan det, synes det, naar man tager Hensyn til den Bevilling, der er, og til den ordinære Beholdning, at der her egentlig ikke er Tale om Andet end en ren Bagatel. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Selekti synes vi ogsaa at være inde paa det

Relative; dette Punkt kan ikke blive Gjenstand for nogen som helst principiel Diskussion. Det indrømmes fra alle Sider, at der gjøres Noget derfor (Krigsministeren: Men for Lidt). Jeg havde troet, at den høitærede Minister med Glæde havde taget imod det, vi byde og ikke vilde have erklæret, at det var for Lidt, især da Alle indrømme, at dette Materiel kan blive anskaffet succesivt. — Hvad Søfortet angaar, har jeg rigtignok faaet det Indtryk af denne Diskussion, at det bør tages under Overveelse, om man ikke bør stryge det Hele. Jeg kan ikke sige det bestemt og har ingen Bemyndigelse i saa Henseende; men efter hvad der er fremkommet, er der hos mig personlig vakt Tvivl i saa Henseende, og jeg veed ikke, om ikke Udvalget vil tage dette Spørgsmaal under fornyet Overveelse. Der vil jo blive Leilighed dertil, da der er forbeholdt et Forslag derom. Det forekommer mig rigtigt, at efter Mindretallets Udtalelser maa det være dettes Mening, at det havde været bedre, om der ikke var rørt derved, og dersom der er nogen af disse truende Udgifter — og det ærede Medlem fra Høstet (Sagd) havde jo især en saadan Forestilling om en meget snart udbrydende Krig, ligesom der ogsaa fra andre Medlemmer er talt i denne Retning, — saa maa de, der stille sig paa dette Standpunkt, jo bestemt raade til, at vi slet ikke røre ved Søforterne. Det forekommer mig, at naar der her er sket nogen Feil fra Flertallets Side, saa er det snarest den, at det overhovedet er gaaet til at foreslaa en Bevilling til dette Søforts Forbedring. Der er adskillige Grunde, som gjøre, at man ikke kan være saa meget ivrig for at forbedre disse Søforter. Allerede i den Betænkning, som blev afgivet af den store Forsvarskommision, er der reist Tvivl om, hvorvidt det overhovedet kan hjælpe Noget at fylde den anden Kasemat og ikke dem alle. Nu har man fyldt den anden; men Ingen veed, om den ikke revner igen, naar man har skudt med de svære Kanoner. Det er Ulykken, at der altid er denne Fare for Revnen, naar man skyder med svære Kanoner (Krigsministeren: Det har Intet at sige). Ja, det er ganske vist en Trøst at høre i Fredstid; men naar nu Virkningen bliver den, at det Hele falder sammen, hvad saa? Det er Noget, man bør tage under alvorlig Overveelse, om man ikke bør fylde alle Kasematterne, som Forsvarskommisjonen stillede i Udfigt, saa at det Hele bliver een Masse, hvorpaa man kan stille sine svære Kanoner. — Med Hensyn til Torpedoernes Personel fik jeg ogsaa det Indtryk af den ærede Ministers Udtalelser, at der ikke var nogen rigtig Fortrøstning hos ham til, at dette virkelig er tilstrækkeligt. Der er en Kaptein og to Lieutenanter (Krigsministeren: Der er Flere). Er der senere kommet flere Befalingsmænd til? Det har jeg ikke viist af, men selv om der er Flere, end jeg nu veed af, er der ikke Flere,